

El tic

ORIOI BARTOMEUS

AVUI, 25 d'octubre del 2009

Com si l'impulsés un mecanisme intern, Artur Mas ha declarat que CDC no pensa demanar perdó per ser catalanista. Ningú no li havia demanat això, tret que el líder de CDC consideri que rebre diners del Palau de la Música per fer actes electorals és una activitat catalanista. Però no, no és això. Mas sap perfectament que una cosa no lliga amb l'altra, però respon amb el tic, la reacció automàtica típica de tots els dirigents nacionalistes quan se'ls acusa d'alguna malifeta. No m'ataquen a mi, ataquen Catalunya. És el mateix que va dir Colom quan li van trobar un xec sospitos a la cartera. Curiosa manera de depurar responsabilitats. Si poso la mà al calaix és per Catalunya, i si després algú ho descobreix i m'acusa, no ho fa perquè hagi comès un delicte, sinó perquè sóc català. I tornem-hi. A mi la pàtria! Es demana al comú que defensi l'indefensable en nom de la nació, com si dir Catalunya els salvés i els ho perdonés tot. Catalunya com a paraula màgica, com el conjur suprem que neteja tots els pecats. El problema és que ja no funciona. Ja no som als anys vuitanta, quan el xiulet del pare Pujol congregava una majoria al voltant del pal de paller. Els nous dirigents nacionalistes no han entès que el quadre ha canviat, i segueixen tractant Catalunya com la finca particular de la família. L'apel·lació a la pàtria ja no fa oblidar els pecats, perquè CiU ja no és l'única representant i intèrpret de la pàtria (afortunadament per a la pàtria, afegim). El poder a Catalunya és plural, ningú no pot reclamar el monopoli de la bandera, tots en tenim un trosset, i si algú és sorprès amb la mà a la caixa ja no es pot embolicar amb les quatre barres i autoproclamar-se màrtir de la pàtria. Tret que vulgui fer riure al

personal. Però sembla que Mas no ha entès que la pel·lícula ha canviat i convoca els "bons patriotes" a la defensa d'un capteniment si més no sospitós. Només hi acudirà la parròquia fidel, catalanistes de soca-rel com Millet, que va posar uns calerons a Suïssa perquè no es fiava del que vindria després dels anys de pau de Franco. Quin gran catalanista.